

Arrest

**nr. 67 127 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische partner.

1.2. Op 9 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 16 juni 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.02.2011 door T. Y. (...), geboren te (...) op (...) en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij en de partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB. 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoend bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

-De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar er geen data op vermeld staan. Er kan niet uit opgemaakt worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen.

-De handgeschreven verklaringen van derden kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar zij een gesolliciteerd karakter hebben.

-Het attest van de geneesheer is eveneens onvoldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan "van het artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van het artikel 50, § 2, 6°, c van het KB. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van het artikel 3 van het K.B. van 07.05.2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel" en van "de materiële motiveringsverplichting".

Verzoeker betoogt als volgt:

" (...) Het art. 40 bis § 2, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt de volgende persoon als een familielid van een burger van de Unie:

"de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Het art. 50, § 2, 6°, c van het K.B. van 08.10.1981 vraagt in dit geval het volgende: "voor de partner bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de wet: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt;"

Het K.B. van 07.05.2008 stelt in het art. 3 het volgende:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Het bestuur dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel te vermijden dat de rechtsonderhorige in zijn rechtmatige verwachtingen - minstens in de verwachtingen die hij redelijkerwijze vermocht te koesteren - wordt gefrustreerd. (K. LEUS, 'Het zorgvuldigheidsbeginsel', in 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 119)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer het gaat om een beslissing "waarvan gewoon niet te begrijpen valt hoe ze zelfs binnen die ruim geachte discretionaire bevoegdheid tot stand is kunnen komen". (R.v.St. 10 maart 2005, nr. 141.832)

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveerde de bestreden beslissing als volgt:

"De voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar er geen data op vermeld staan. Er kan niet uit opgemaakt worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen.
- De handgeschreven verklaringen van derden kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar zij een gesolliciteerd karakter hebben.
- Het attest van de geneesheer is eveneens onvoldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria."

Verzoeker heeft echter verscheidene bewijzen van zijn duurzame en stabiele relatie met mevr. K. L. (...) ingediend:

- foto's van hen als koppel

- verklaringen van familieleden die de relatie sinds einde 2009 en de samenwoning sinds november 2010 bevestigen

- een verklaring van een winkelier die schrijft hen tezamen als klant te kennen sinds begin 2010

- een verklaring van tandarts P. M. (...) die bevestigt dat verzoeker in april en mei 2010 verscheidene malen samen met mevr. K. L. (...) op behandeling is gekomen

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier onzorgvuldig heeft behandeld. Blijkbaar is de strategie nu om de verscheidene bewijselementen los van elkaar te gaan beoordelen om zo te kunnen stellen dat zij allen afzonderlijk geen voldoende bewijs vormen, en wordt er geweigerd om het geheel van het bewijsmateriaal te zien.

- De foto's (waarop het koppel in verscheidene andere omgevingen en in andere kledij te zien is), in samenhang met de verklaringen van derden (die uiteraard een gesolliciteerd karakter hebben; wie zou zonder enige reden zulke zaken beginnen neerschrijven?!), bevestigen tenminste het volgende:

- verzoeker en zijn vriendin vormen een koppel sinds einde 2009, zijnde ruim meer dan het vereiste jaar

- zij hebben elkaar minstens in april en mei 2010 verscheidene malen ontmoet en zijn samen naar de tandarts gegaan

- zij gaan sinds begin 2010 tezamen naar de winkel om groenten en fruit te kopen

- zij wonen samen sinds november 2010

- de ontmoetingen betreffen op het moment van de bestreden beslissing zeker een halfjaar (december, januari, februari, maart, april, mei + de ontmoetingen vóór de samenwoning) en overtreffen dus ruim de vereiste 45 dagen.

Uit de verklaringen van de vader en oom van mevr. L. (...), valt tevens af te leiden dat haar familie achter haar relatie staat, wat uiteraard de duurzaamheid en de stabiliteit ervan ten goede komt.

Verzoeker dacht dan ook terecht aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden op basis van zijn duurzame en stabiele relatie en samenwoning met een Belgische vrouw te hebben voldaan, en slaagt er niet in om te begrijpen waarom hij een weigeringsbeslissing heeft ontvangen. Hij werd in zijn rechtmatige verwachtingen gefrustreerd door een beslissing die tegen elke redelijkheid ingaat.

De bestreden beslissing schendt dan ook zowel het zorgvuldigheids- als het redelijkheidsbeginsel. Ook de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en op een onredelijke manier tot het negatieve besluit is gekomen.

Tenslotte werden de artikelen 40 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, 50, § 2, 6°, c van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en 3 van het K.B. van 07.05.2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onzorgvuldige, onredelijke en slecht gemotiveerde manier heeft geweigerd deze toe te passen op de situatie van verzoeker."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 40 bis van de vreemdelingenwet, van artikel 50§5, 6°, c van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van het K.B. van 07.05.2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat zijn dossier onzorgvuldig behandeld werd. Hij stelt dat de bewijselementen onterecht los van elkaar werden beoordeeld en dat zo werd geoordeeld dat ze allen afzonderlijk geen voldoende bewijs vormen. Hij is van mening dat de foto's in samenhang met de verklaringen tenminste bevestigen dat ze een koppel zijn sinds einde 2009, sinds begin 2010 samen naar de groenten- en fruit winkel gaan en dat de ontmoetingen zeker een half jaar betreffen en ruim de vereiste 45 dagen overtreffen. Hij voegt toe dat uit de verklaringen van de vader en oom van mevr. L. (...) af te leiden valt dat haar familie achter de relatie staat, wat de duurzaamheid en de stabiliteit van de relatie ten goede komt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie heeft ingediend. Artikel 40 bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon. (...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. (...)"

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering luidt als volgt:

"Artikel 3. Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; 3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Het komt aan verzoeker toe, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner burger van de Unie, wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit het administratief blijkt dat bij de indiening van verzoekers aanvraag werd vastgesteld dat verzoeker zijn paspoort, zijn geboorteakte samenlevingscontract, bewijs van nationaliteit, inschrijvingsbewijs en een bewijs van ongehuwde staat heeft voorgelegd. In de opgemaakte bijlage 19ter werd hem expliciet gevraagd om binnen de drie maanden bewijzen in te dienen waaruit blijkt dat de partners gedurende minstens 1 jaar onafgebroken hebben samengewoond of bewijzen in te dienen waaruit blijkt dat ze elkaar twee jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben. Bij wijze van voorbeeld werd zelfs toegevoegd: "officiële documenten of mails, telefoonrekeningen,...) "

Uit het administratief blijkt verder dat verzoeker d.d. 7 april 2011 een aantal bewijzen bijbrengt die dienen aan te tonen dat hij al minstens één jaar een duurzame relatie heeft met mevr. L. K. (...). Verzoeker legde drie getuigenverklaringen neer, waarin bij de eerste verklaring werd gesteld dat verzoeker en zijn vriendin van in het begin van het jaar 2010 regelmatig in de groenten- en fruit- winkel zijn geweest. Volgens een tweede en derde verklaring vormen verzoeker en zijn vriendin sinds einde 2009 een koppel en wonen ze sinds eind 2010 of november 2010 samen. Verzoeker legde ook vijf foto's voor die niet gedateerd zijn en een attest van de tandarts d.d. 2 september 2010 waarin vermeld staat dat verzoeker in de maand april - mei 2010 verscheidene malen op behandeling is gekomen samen met mevr. L. K. (...)

De bestreden beslissing motiveerde aangaande de voorgelegde bewijzen dat ze geen afdoende bewijs vormen en zet uiteen waarom. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gemotiveerd:

ⁿ (...) Betrokkene heeft niet op afdoende wijzen aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij dat hij en de partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen. OF één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, OF dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 11 van het KB van 05.07.2010).

De volgende voorgelegde documenten vormen geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- De aangebrachte foto's kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar er geen data op vermeld staan. Er kan niet uit opgemaakt worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen.

- De handgeschreven verklaringen van derden kunnen niet worden aanvaard als voldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar zij een gesolliciteerd karakter hebben.

- Het attest van de geneesheer is eveneens onvoldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria (...) "

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek volgens de welke de bewijselementen onterecht los van elkaar werden beoordeeld en volgens de welke alle elementen tezamen wel voldoende bewijs zouden vormen van de duurzame relatie. Immers, de foto's op zich zijn ongedateerd waardoor op geen enkele wijze afgeleid kan worden wanneer deze genomen werden. De verklaringen afgelegd door vrienden en door de arts tonen evenmin aan dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw L. (...). Immers, al deze verklaringen die door verzoeker werden neergelegd, betreffen verklaringen die op vraag van verzoeker werden afgelegd, zodat verwerende partij terecht motiveerde dat deze een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoeker slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing niet kan leiden tot de nietigverklaring. Het is verzoeker die een aanvraag indiende en het is aldus aan verzoeker om de nodige bewijzen naar voor te brengen. Het is aan verzoeker om objectieve bewijsstukken naar voor te brengen die de verklaringen ondersteunen, zoals bijvoorbeeld mails, telefoonrekeningen, ..., zoals ook werd gesteld in de bijlage 19ter. Deze objectieve stukken dienen dan bij de aanvraag te worden gevoegd zodat verwerende partij de verklaringen kan nagaan aan de hand van de bijgevoegd objectieve bewijzen. Verzoeker heeft evenwel nagelaten enig objectief bewijs te voegen bij zijn aanvraag zodat verwerende partij de verklaringen hier niet kon aan aftoetsen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat de bijgebrachte verklaringen een voldoende bewijs vormen van zowel het feit dat zij elkaar al minstens een jaar kennen en elkaar meer dan 45 dagen hebben ontmoet.

Een schending van de door verzoeker opgesomde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Verzoeker kan niet dienstig de schending van artikel 40 bis, §2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 50, §2, 6°, c van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) op zich opwerpen aangezien zijn partner geen burger van de Unie is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.7. Artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon; (...).”

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.”

2.8. Bij koninklijk besluit van 5 juli 2010 werd artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet als volgt gewijzigd:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”*

2.9. Bovenvernoemde bepalingen zijn via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet eveneens van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen. Er dient dus geconcludeerd te worden dat een niet-EU-vreemdeling die op grond van een duurzame relatie met een Belgische onderdaan een verblijfskaart wenst te verkrijgen, dient te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat hij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie dient aan te tonen die al minstens een jaar duurt en die een stabiel karakter heeft. Indien deze voorwaarde niet vervuld wordt, kan er overeenkomstig artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

2.10. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatie-

bevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van zijn relatie met zijn Belgische vriendin, drie getuigenverklaringen, een attest van een tandarts en vijf foto's overgemaakt heeft.

2.12. De vaststelling in de bestreden beslissing dat op *“de aangebrachte foto's (...) geen data (...) vermeld staan. Er kan niet uit opgemaakt worden sinds wanneer betrokkenen elkaar kennen”* vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker kan de overgemaakte foto's niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen namelijk dat op een onbekend tijdstip bepaalde personen samen afgebeeld worden.

2.13. De neergelegde verklaringen bevatten blijkens het administratief dossier drie korte verklaringen zonder al te veel details aangaande het bestaan en de duur van verzoekers relatie, afkomstig van bekenden en familieleden. In een eerste niet gedateerde verklaring, opgesteld door B.P., een winkelier, wordt gesteld: *“(...) hierbij verklaar ik dat de heer T.Y samen met zijn vriendin L.K in het begin van het jaar 2010 regelmatig in de winkel zijn geweest (...)”*. In een tweede niet gedateerde verklaring, opgesteld door L.F., de oom van verzoekers vriendin, wordt gesteld: *“(...) L.F. (...) weet en verklaar hierbij dat (...) L.K. en T.Y. al sinds einde 2009 elkaar kennen en (...) sinds eind 2010 samenwonen in K.”* In een derde niet gedateerde verklaring, opgesteld door L.E., de vader van verzoekers vriendin wordt gesteld: *“ik (...) vader van L.K. bevestig dat zij al sinds eind 2009 kennis heeft met T.Y. en sinds november 2010 samenwoont in K.”* Het attest van de tandarts betreft een niet gedateerd voorschrijf-attest, opgesteld door dr. P.M. waarin gesteld wordt dat *“T.Y. is in de maand april-mei 2010 op behandeling (verscheiden malen) gekomen samen met L.K.”*

2.14. Gelet op de inhoud van deze stereotiepe verklaringen en het feit dat deze verklaringen afkomstig zijn van familieleden en bekenden, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen van derden in deze, in casu oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen aanvaard worden als een bewijs van een duurzame relatie, aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben. De verklaringen van derden worden immers niet gesteund door enig objectief element zoals facturen die wijzen op een gemeenschappelijke huishouding, briefwisseling, e-mailverkeer of telefoonverkeer tussen verzoeker en zijn partner gedurende een periode van minstens een jaar, hotelreservaties op beider naam, ...

Zoals verwerende partij terecht stelt in haar nota werd verzoeker blijkens de bijlage 19ter die zich bevindt in het administratief dossier en waarop verzoekers aanvraag om een verblijfskaart genoteerd werd, nochtans uitdrukkelijk verzocht om over te maken: *“bewijzen van duurzame relatie (minstens 1 jaar samenwonen, of een gezamenlijk kind hebben of gedurende 1 jaar minstens 45 dagen samen hebben doorgebracht). Dit alles te bewijzen aan de hand van officiële documenten of mails, telefoonrekeningen enz..”* De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf toegeeft dat de neergelegde verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben wanneer hij stelt: *“(...) verklaringen van derden (die uiteraard een gesolliciteerd karakter hebben; wie zou zonder enige reden zulke zaken beginnen neerschrijven?!) (...)”*

2.15. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk bewijzen heeft aangebracht van zijn duurzame en stabiele relatie met K.L. zoals de door hem opgeworpen geschonden bepalingen het vereisen, ontwaart kwade bedoelingen bij de verwerende partij en is gefrustreerd in zijn verwachtingen, maar hiermee kan hij de bestreden beslissing die niet anders kan dan steunen op de beoordeling van de diverse overgemaakte stukken, niet aan het wankelen brengen. Verzoeker ontleedt zelf de stukken in zijn verzoekschrift en maakt gewag van de elementen die er volgens hem kunnen uit af geleid worden. Hiermee toont verzoeker aan dat hij er een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak op na houdt dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling overstijgt de rechtsmacht van de Raad die in deze geen onderzoeksbevoegdheid heeft.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt derhalve niet aangetoond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

2.16. Onder het kopje *“moeilijk te herstellen en ernstig nadeel”* lijkt verzoeker nog een schending van artikel 8 EVRM aan te voeren door te stellen dat *“de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zou inhouden dat verzoeker het land zou moeten verlaten en terugkeren naar Marokko, hoewel hij daar geen enkel belang meer heeft. Het zou tevens betekenen dat hij zijn vriendin, mevr.*

K.L., zou moeten achterlaten zonder te weten wanneer zij elkaar zouden terugzien. Het is duidelijk dat dit hen en hun gezinsleven onherstelbare schade zou toebrengen."

2.17. Inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een Belgische onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker deze voorwaarden niet vervult.

2.18. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zijn gezinsleven met zijn partner niet kan verderzetten in zijn land van herkomst. Verzoeker toont met zijn summier betoog verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn vriendin te blijven alhoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er ook niet toe dat verzoeker zijn vriendin niet meer zou terugzien.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA